

244. Rinda, min Brud.

Hurtig og meget urolige. (Af „Hroars Saga.“)

P. Heise.

1. Rin - da, min Brud, al - ler - kjæ - re - ste

min, dej - lig og fin, læ - rer dig Nat - ten at

gru - e? Sid - der du his - set og tæn - ker paa

Skalk, klap - per med sne - hvi - de Hæn - der hans Falk,

løf - ter hans Sværd og hans Bu - e?

2. Danskerne sejrede, Venderne faldt,
Drotten er kvalt!
Glemte er nu Heltens Bedrifter.
Solen skal finde ham blodig paa Sten,
Maanen skal se, hvor han hænger paa Gren,
Gysende fra sine Rifter.

3. Andet det var, da jeg Brylluppets Nat
Favnede min Skat,
Nu skal mig Døden omfavne.
Schwantevit, Provo! foragtede Gud!
Slaverne lystre nu Gothenes Bud,
Odin har sendt sine Ravne.

4. Maanen sig sniger ad natlige Sti.
Var det forbi!
Kvalen ej ængster den Døde.
Hævner, I Vender, paa Gothen min Spot!
Afbrænder Skoven, hvor Skalk, Eders Drot,
Slagtes til Ulvenes Føde.

A. Oehlienschläger.